

Gynæ-
cium.

TENSIS memoratur, ubi Iurifconsultorum flos
unicus Iacobus Cujacius Gynæcii legit, & sacrum
texturinum in suis ad Cod. Paratitlis interpreta-
tur. Iuxtaque sentit Guidus Pancirolus, scribit-
que illa Gynæcia constituta fuisse *texendis principis
militumque vestibus, navium velis, stragulis linteis, & aliis
ad instruendas mansiones necessariis.* Procuratorem tamen
illum canes Imperatoribus hic curasse existi-
mavit Wolphgangus Lacius. Et canes sane no-
stri primas inter Europæos omnes ferunt: usque
adeo ut, Strabone teste, nostri Canes milites es-
sent, prisci que Galli etiam in bello uterentur, &
Amphitheatralibus illis, aliisque Romanorum
venationibus expeterentur. Erant enim (authore
Strabone) *Κυνεῖς πρὸς τὰς κυνηγεσίας*, id est, *ad venationem
naturali præstantes facultate.* Vnde Nemefianus:

Canes Bri-
tannici.

*divisa Britannia mittit
Veloces, nostrique orbis venatibus aptos.*

Gratius etiam de illorum pretio, & præstantia,
*Quod freta si Morinum dubio resluentia ponto
Veneris, atque ipsos libeat penetrare Britannos.
O quanta est merces, & quantum impendia supra.*

A Gase-
hound.
Agasæus
canis Bri-
tannicus.

Ipsam quoque Agasæum nostrum, quem etiam
num *AGasehound* vocamus, norunt, & in precio
habuerunt antiqui illi Græci. Quod Oppianus
in primo Cynegeticorum tibi dicit,

*Ἔτι δὲ π σκυλάκων γένος ἄλκιμον ἰχθυότρον,
βαίον, ἀπὲρ μεράλης ἀνέστιον ἐμμεν' αἰοιδῆς.
Τὸς τεράσθεν ἀγρία φύλα βρεῖλαι ἂν αἰολογαίων,
Ἄντ' ἄρ' ἄπ' ἀπὸ ληθλῶ σφῆς Ἄγασαίης ἐνόμηναν.
Τῶν ἤτοι μέγ' ἔστι κ' ἰσθμίου ἐλιδανόισι
λίχνοισι διαιδίοισι τεραπέζηςσι κύνεσσιν.*

Quæ sic Latine convertit Bodinus,
*Est etiam catuli species indagine clara,
Corpus huic breve, magnifico sed corpore digna,
Picta Britannorum gens illos efferat bello
Nutrit, Agasæosque vocat, vilissima forma
Corporis, ut credas parasitos esse latrantes.*

Mastives.

Claudius etiam de canibus nostris villaticis,
Magnaque taurorum fracturi colla Britanni.
Sed hæc parerga sunt.

Constans è
Monacho
Cæsar.
Monaste-
ria in ur-
bibus.

In hac urbe, ut historici nostri produnt, Ro-
manis temporibus Constans ille Monachus fuit,
quem primo Cæsarem, & postea Augustum defig-
navit pater Constantinus, qui contra Hono-
rium spe nominis purpuram induerat. *Iampridem
enim*, ut habet Zosimus, de illo tempore loquens,
*tam urbibus, quam vicis populosa collegia habuerunt mo-
nachi*, qui prius lucifugi sparsim per montes, syl-
vas & saltus solitarii egerunt, unde & nominati.
Hujus autem Collegii parietinæ illæ antiquæ quæ
tanta crassitie & firmitate ad portam occidentalem
Cathedralis ecclesiæ cernuntur, reliquiæ esse vi-
deantur. Verum Cæsareus iste Monachus hinc
eductus paternæ ambitionis, & spretæ religionis
cito poenas morte dependit. Saxonica Heptar-
chia, licet semel atque iterum cladibus afflictæ,
revixit tamen, Occidentaliumque Saxonum Re-
gia fuit, magnificis templis, episcopali que sede
exulta, & sex officinis monetariis ab Æthelsta-
no Rege instructa. Normannicis etiam temporibus
inclaruit, Archivumque, sive publicorum
monumentorum receptaculum hic constitutum.
Diuque floruit, nisi quod uno & altero incendio
fortuito deformata, & militari insolentia, intesti-
no bello inter Stephanum, & Matildem de im-

perio Anglico direpta. Vnde Nechamus noster,
qui illa ætate floruit,

*Guintoniam titulis claram, gazisque repletam
Noverunt veterum tempora prisca patrum.
Sed jam sacra fames auri, jam cæcus habendi,
Vrbibus egregiis parcere nescit amor.*

Hæc tamen solatus est damna Edwardus III,
cum pannorum, & lanarum emporium, quod
vulgo *the Staple* vocamus, in hac constituerit. *The Sta-
ple.* Quæ urbis fuerit his superioribus annis facies
non facile quis dixerit. Quam, ut ille habet Ne-
chamus,

*Flammis toties gens aliena dedit.
Hinc facies urbis toties mutata, dolorem
Præterdidit, casus nuntia vera sui.*

Nostra ætate satis est frequens, fluminis divor-
tiis irrigua, ab ortu in occasum porrectior, mille
quingentos plus minus passus ambitu intra mœ-
nia colligit, quæ sex portis patent, longioribus ad
unam quamque procurrentibus suburbiis. Ad
occidentalem portæ australem partem castrum emi-
net vetustum, sæpius obsidione cinctum, sed tum
gravissime, cum Matildis Augusta contra Ste-
phanum regem propugnaret, & demum, divul-
gato se diem obiisse, loculo, quasi mortua, elata
hostes eluderet. De mensa illa circulari, sive or-
biculari muro, hic appensa, quam vulgus homi-
num tanquam Arthurianam mensam suspicit, ni-
hil est quod dicam, nisi recentioris esse ætatis, ut
intuenti facile appareat. Superioribus enim sæ-
culis, cum virtutis bellicæ exercendæ gratia, mi-
litares decursiones (*Torneamenta* vocant) frequen-
ter haberentur; hujusmodi mensis usi erant, ne
quod discrimen inter nobiles ex ambitione exi-
teret: & veteri sane, ut videtur, instituto. Gal-
los enim antiquos circularibus mensis circumse-
disse, Armigerosque eorum scuta ferentes à ter-
go adstitisse, memorat Athenæus. In media fere
urbe, sed magis ad Austrum, Kenelwalchius Oc-
cidentalium Saxonum Rex, post dirutum illud
Monachorum Romano sæculo collegium, *Pri-
mum*, ut inquit Malmesb. *Deo templum posuit, per id
temporis pulcherrimum, quo loco posteritas in sede episcopali
fundanda, etsi angustiiori primo, per eadem tamen cucurrit
vestigia.* Huic sedi jam inde à Wina, quem Ke-
nelwaichius ille primum instituit Episcopum,
præfuerunt Episcopi non minus opulentia, & ho-
nore quam sanctimonia clari, Archiepiscopi sci-
licet Cantuariensis peculiari quadam prærogati-
va Cancellarii, & Georgianis Equitibus jam diu
à sacris, qui subinde magnis impensis hoc tem-
plum instaurarunt, scilicet *Edington & Walkelin*;
sed præcipue *VVickhamus*, qui occidentalem ecclesiæ
partem à choro, novo & eleganti sane opere, im-
mense sumptu extruxit, in cujus medio ipsius
inter duas columnas cernitur sepulchrum. No-
visque subinde patronis præfules consecrarunt,
Amphibalo, Petro, Suithino, & demum S. Tri-
nitati, quo nomine nunc innotescit. Saxonibus
etiam, quibus summo in honore erat ob quorun-
dam Regum sepulturam, quorum ossa collegit
Richardus Fox Episcopus & cistulis inauratis in
summitate parietis, qui superiorem chori partem
præcingit, cum suis inscriptionibus disposuit.
Æalben Wynnroen, id est, *Vetus monasterium*, hoc
olim dictum erat, ratione alterius recentioris
Nepan

The Sta-
ple.

Tabula
rotunda.

Tornea-
menta.

Lib. 4
Deipno-
sophista.

Episcopi
Wintoni-
enf.